

ærede Minister ikke fremkom med de derhenhørende Bemærkninger, da han havde Conference med Udvalget, men det retferdiggjør ikke den Bebreidelse, han idag rettede imod Udvalget, og som jeg ganske bestemt maatte tilbagevise, og det lader sig forsaavidt heller ikke nægte, at den ærede Minister har givet Anledning til den Udtalelse, jeg tillod mig at fremsføre. — Den ærede Minister sagde, at det var ham usforstaaeligt, hvorledes jeg havde kunnet sige, at det var mig usforstaaeligt, at Justitsministeren bestemt havde erklæret at ville modsætte sig Udvalgets Forslag i § 11, om Politibetjentenes Ansættelse. Jeg vil i den Anledning tillade mig at erindre den ærede Minister om, at jeg sagde, at det var usforstaaeligt, hvorledes Justitsministeren kunde ville modsætte sig dette Forslag, medmindre det var af Hensyn til en fremtidig Ordning, medmindre han maatte paatænke at gaae endnu videre, end Udvalget havde gjort, og saa spøide jeg til, at dersom den Forklaring skulde være den rigtige som Grunden til, at Justitsministeren modsatte sig Udvalgets Forslag, vilde det have været naturligt og rimeligt, at Justitsministeren enten selv eller gennem Indenrigsministeren havde meddeelt Udvalget disse Betænkkeligheder, og at han derved havde foranlediget Udvalget til selv at stille yderligere gaaende Forslag, eller at ogsaa Ministeren var fremkommen med Endringsforslag eller Underændringsforslag, som gif videre i den antydede Retning. Den ærede Minister meente, at det ikke kunde læses i Vinierne, men i alt Fald kun imellem Vinierne, at Politimesteren skulde have Indflydelse paa Politibetjentenes Afstedigelse. Dersom det ikke er tilstrækkelig tydelig udtalt fra Udvalgets Side, at det er Meningen, saa er det jo Noget, som kan blive rettet. Naar det udtales, som jeg har gjort, at der er en god Villie fra Udvalgets Side til at imødekomme ogsaa Justitsministerens Ønske i dette Punkt, saa synes det mig i alt Fald klart, at det heromhandlede Forslag fra Udvalgets Side umuligt kan være af den Bestaaenhed, at man skulde bestrænge, at det kunde berede Sagen nogen Vanstuelighed.

Indenrigsministeren: Det høie Thing kunde let opfatte den ærede Ordførers Udtalelser saaledes, at jeg ligeoverfor Udvalget

havde udtalt mig tilfreds med det, som jeg nu deels har fremhævet Vanstuelighederne ved, deels har modsat mig. Jeg maa paa det Bestemteste modsigge, at det forholdes sig saaledes. Jeg siger ikke, at den ærede Ordfører ligefrem udtalte dette, men det forekommer mig at være den Mand, der gif igjennem hans Meddelelse, at Forholdet var dette. Hvad Politibetjentenes Ansættelsesmaade angaaer, udtalte jeg for Udvalget, at jeg fuldelig kunde sympathisere med Communerens Ønske i saa Henseende, — det vilde være besynderligt, om jeg som Indenrigsminister kunde have sagt Andet, — men jeg tillod mig tillige at gjøre Udvalget opmærksomt paa de Vanstueligheder, som vare forbundne med denne Ordning. Jeg troer ikke, at det kan bebreides mig, at jeg ikke mødte i Udvalget med en bestemt Udtalelse om disse Spørgsmaal fra Krigsministerens og fra Justitsministerens Side. Dersom Udvalget vilde vide disse to Ministres Mening om Sagen, havde det ligget nærmest, at det directe havde indhentet den. Den Modstand altsaa, som her paa dette Punkt reiser sig mod Politibetjentenes Ansættelse overeensstemmende med Lovforslaget, hidrører ikke fra nogensomhelst Forandring i min Stilling til dette Spørgsmaal. — Hvad Havnevesenet angaaer, det andet store Spørgsmaal, som ligger for her, da udtalte jeg ligeledes for Udvalget, for det Første, at jeg ikke kunde erkjende, at det er noget kommunalt Anliggende, og for det Andet, at jeg ansaae det for naturligt, at Communerne ønskede at faae det gjort til et kommunalt Anliggende, men jeg fremhævede ogsaa Vanstuelighederne derved og nævnte saa et Par Punkter, som Udvalget ganske vist meget beredvilligt tog til Følge. Derfor troer jeg ikke, at man kan sige, at det havde paaligget mig at møde ved Conferencen, udrustet med Alt, hvad der om et saadant ganske nyt Emne kunde fremkomme. Naar jeg nu kommer og gjør opmærksom paa endnu flere Vanstueligheder derved, saa er dette fuldstændigt i sin Orden, og havde jeg forbulgt dem, saa vilde det ganske vist have kastet Ansvaret over paa mig.

Naar den ærede Ordfører vil indbrømme